

vaná banka při výkonu věřitelských práv u postoupené pohledávky zachovala se, jak právě bylo uvedeno. V úvalu přichází přijetí placení pohledávky. Tuto otázku nutno zodpovědět záporně. Je nesporno, že postoupená pohledávka vzhledem k doložce na účtě »zahlbar und klagbar in Prag« byla splatna v Praze. Odpovídalo tedy přesnému a pečlivému inkasu pohledávky, by placení se stalo a bylo přijato v uvedeném splništi. K této přesnosti a opatrnosti při přijetí placení byla žalovaná přímo nutkána, any valutové poměry v době placení pohledávky — v únoru 1919 — byly neurovnané a nejisté. Zákaz převodu pohledávek, vydaný shora citovaným nařízením, nebyl placení postoupené pohledávky ve splništi na překážku, neboť jak věřitelka, totiž žalovaná banka, tak i dlužnice W. měly sídlo v Československu. Jinde také než ve splništi přijati placení žalovaná dle §u 1413 obč. zák. nemusila. Neodpovídalo tedy uvedené shora povinnosti žalované, pečlivě dbáti toho, by byla postoupená pohledávka řádně zaplacená, přijala-li placení jinde než ve splništi, zejména v cizozemsku. Žalobce z tohoto jednání újmu mít nemůže. Ježto není pochybnosti, že při řádném přijetí placení, to jest při placení v Praze, měl by žalobce úhradu za postoupenou pohledávku nikoli v měně rakouské, nýbrž československé, byl by jeho dluh u žalované banky, jak žalovaná připustila, zaplacen. Na kterém účtě by byla úhrada u žalované banky pro žalobce vedena, zdali na účtě běžném či na účtě postoupených pohledávek, je vedlejší, protože dle bodu 4. odstavce posledního obchodních podmínek, platných u žalované, pokládají se veškeré účty komitentu jen za části jednotného účtu.

Čís. 2228.

Postižní právo solidárního dlužníka, jenž sám zaplatil celý dluh, jest posuzovati nejprve podle právního poměru jeho k solidárně spoluzavázaným, nikoliv pouze dle ustanovení §u 1358 obč. zák.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1923, Rv I 829/22.)

Kupní smlouvou ze dne 20. února 1919 koupil Jan L. od Richarda W-a mlýn, jež pak dne 30. července 1919 prodal žalující společnosti. Z kupní smlouvy ze dne 20. února 1919 byly vyměřeny Janu L-ovi a Richardu W-ovi převodní poplatky a když jich nezaplatili, vedl erár proti nim exekuci, jež zůstala bez výsledku. Poplatky byly potom předsány žalobkyni, jež zaplatila je, upozornivši dříve Jana L-a a Richarda W-a, že poplatky zapraví, ale bude na nich žádati náhradu, a domáhala se pak na obou náhrady rukou společnou a nerozdílnou. První soud prvního stádu žalobě vyhověl. Důvody: Dle §u 73 čís. 3 a) popl. zákona ručí za poplatek rukou společnou a nerozdílnou ten, s něhož se poplatná věc převádí, předal-li věc nabyvateli před zapravením poplatku. Tak jest tomu v tomto případě, a jsou tedy oba žalovaní ohledně převodního poplatku z prvního převodu vůči eráru solidárními dlužníky. Pakliže žalobkyně poplatek ten za ně zaplatila, přechází na ni právo věřitelovo dle §u 1358 obč. zák. právě tak jako příslušelo eráru, tudíž proti oběma solidárně. Odvolací soud

rozsudek potvrdil. **D ů v o d y:** Mýlně vykládá odvolatel § 1358 obč. zák., neboť předpis ten dává sice tomu, kdo cizí dluh zaplatil, ruče za něj osobně neb určitými částkami svého jmění, právo, žádati od věřitele všechny pomůcky právní a prostředky zajišťovací, ale tím nevyklučuje práva jeho, nastoupiti žalobou na dlužníka, i když snad původní věřitel měl titul exekuční, neboť mu výslovně propůjčuje oprávnění, žádati náhradu od dlužníka.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolacími důvody žalovaného jsou čís. 2, 3, 4 §u 503 c. ř. s. Poslední z nich spatřuje dovolatel v tom, že odvolací soud při posouzení sporné věci nepoužil náležitě §u 1358 obč. zák., podle něhož měla žalobkyně, jak to on ve sporu namítal, dáti si od berního úřadu postoupiti jím zaplacenou pohledávku se všemi právy, tedy již s nabytými právy zástavními a exekučními, a měla prostě pokračovati v exekuci zahájené erárem proti dovolateli a nepůsobiti dalších zbytečných prý útrat žalobních. Míni dovolatel, že, zaplatila-li žalobkyně převodní poplatek ze svého, jednala podle §u 1358 obč. zák. Nelze mu však přisvědčiti. Postižní právo solidárního dlužníka, jenž sám zaplatil celý dluh, řídí se a musí býti posuzováno nejprve podle právního poměru plátce ku solidárně spoluzavázaným. Plátce m ů ž e dle §u 1358 obč. zák. p ř e d nebo p ř i z a p l a c e n í žádati postup, ale s a m a s e b o u věřitelská práva na plátce nepřecházejí, neboť plátce může bez postupu domáhati se náhrady na spoluzavázaných. To žalobkyně učinila, opírajíc žalobní nárok o § 1042 obč. zák. Žalobkyně neměla platové povinnosti ze zákona přímo jako žalovaný, jenom dle §u 72 popl. zák., poněvadž nemovitost, jež byla předmětem smlouvy zpoplatněné, přešla do jejího vlastnictví, věcně ručila za týž poplatek a k odvrácení důsledku tohoto ručení za oba žalované splnila jich zákonitou povinnost platební, arci, jak bylo v nižších stolicích bezvadně zjištěno, když žalované upozornila, že sice poplatek zaplatí, ale po nich bude žádati náhradu, tedy zřetelně v úmyslu zavazovacím dle §u 1042 obč. zák. Že nepoužila při tom postižního práva dle §u 1358 obč. zák., jak to bylo jejím právem, nikoli však právní povinností, nemůže býti z této příčiny dovolatelem úspěšně uplatňováno. Proto nemá v zákoně opory dovolatelovo tvrzení, že s ohledem na § 1358 obč. zák., když dle §u 1042 obč. zák. bylo žalováno, byla tato žaloba zbytečnou a že měla z toho důvodu býti zamítnuta.

Čís. 2229.

»Skrytou« jest pouze vada zboží, jež při odborném zkoumání nemohla býti odhalena. Důkaz o tom, že odborné zkoumání nemohlo býti ihned předsevzato, tíží kupitele.

(Rozh. ze dné 31. ledna 1923, Rv I 840, 22.)